

TÄHKEKE

NR. 6 1972

Tähekesed,
tähekesed, ☆
☆ siirage,
särage!
Laulge, mängige, tantsige
oma suutel laulupeol
nii et taksut taasi,
mühaš mets ja meri! ☆
Laulutähekesed,
Lauluväijaku kumera kuppil all
Laulge kui helisev linnutee,
Reite siramine ja säramine
ärge jätku külmaks
ühtki kuufajat - vaatajat!

Gustav Emesans

Eesti NSV koolinoorte
III laulu- ja tantsupeo üldjuht

SILVIA TRUU

LASTE LAULU- PIDU

Laste laulupidu

Leho liimis lasteaias lipu, läks lipuga laulupeole. «Leelo! Leelo!» leelutas laulupeol leelutaja. «Laululapsed, lööme laulud laksumaie, laksumaie, lendamaie! Leelo! Leelo!» Leelutaja leelutas, laululavale läksid lastekoorid. Leho lehvitas lipuga lee-

lutajale, lehvitas lastekooridele. Leelutamine lõppes. Lapsed löid laulu lahti. Laul laksatas lavalt lauluväljakule, lendas linna, levis laiale lahele. Lainetel loksus laev «Lembitu», laadungiks looma-
aia leopard lõviga. «Lembitu» laevapoiss Lauri lonkis laevalael lootusega lipata laulupeole. Lauri lootis laadijatele, lootis — loomade laadimine laevalt laabub libedasti, laadimise lõpul lähebki Lauri laulupeole. Lauri lootused luhtusid. Laadijate lähenedes läksid loomad lärmakaks: lipilapiline leopard lõrises, lõvi

loopis lehvivat lakka. Laadijad loobusid laadimisest — las loomad lähuvad leplikumaks.

«Lembitu» liikus laadijate lähedusest liigeldiloogeldi lahele. Laevapoiss Lauri lonkis lohutamalt laevalael. Lahelained loksutasid laeva, loksutasid loomi, loopisid loomad läbimärjaks. Leopard lõviga löid lõdise-
ma, läksid lõplikult leppimatuks. Laste laul lendas lauluväljakult laevalaele, lendas Laurini, lendas loomadeni. Laste laul lohutas Laurit, lõbustas laevapoissi. Laste laul läm-
matas loomade lärmaku-

se. Lipilapiline leopard laskus leplikult lamama, lõvi liigutas laia lakka lahkemalt. Laev lubati laadimisele. Lipilapiline leopard laialakalise lõviga lähetati loomaaeda, laevapoiss lasti laulupeole.

Lauri lausa lendas lauluväljakule. Leho loovutas lasteaias liimitud lipu Laurile. Lustakalt lehvitas Lauri Leho lipuga laululastele.

Laulupeo lõpul liitusid lastekooridega laulupeolised: laulsid lastekoorid, laulsid lapsed-laulupeolised, laulis laevapoiss Laurigi.

Illustreerinud HEINO SAMPU

Keset külma Barentsi merd asub tilluke Kolgujevi saar. Saarel ajavad end püsti sopkad ehk mäed. Kõige kogukam sopka seisab otse saare keskpaigas. Tema nimi on Sejak-Sede, mis neenetsi keeles tähendab Suur Süda. Sopkadele voolavad alla merre tillukesed jõed.

Puid saarel ei kasva. Siin ei kasva ka kirevaid lilli. On ainult kaarlad ja sammal.

Saarel seisavad tšummid — loomanahkadega kaetud püstkojad, kus inimesed elavad. Inimestel on seljas kirevamustrilised rahvariided. Nad karjatavad põtru, käivad merel hülgejahil, kalastavad.

Saarele on ka paar maja ehitatud. Ühes käiakse koos filme vaatamas. Teise majja kogunevad lapsed. See on kool. Koolitunnid on seal niisamasugused nagu meilgi. Emakeel, kirjatehnika, aritmeetika... Aga kehalise kasvatuse tunni ajal, kui tarvis suusahüppeid proovida, võetakse koolimaja katus appi. Siis saab katusest hüppemägi. Ja pole seal ühtki last, kes katusesõitu pelgaks.

Kolgujevi koolis on ka joonistamistunnid. Ükskord otsustasid lapsed oma kodusaart joonistada.

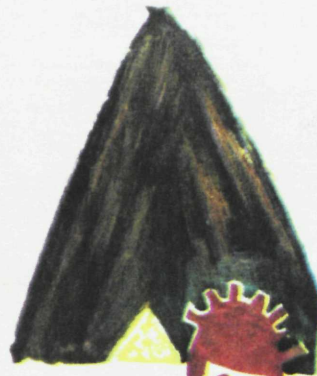
Nüüd on need pildid meil. Eks vaadake siis koos seda tillukest Kolgujevi saart!

● Siin võid näha last, kellel on seljas põdranahksed värvikirevad rahvariided.

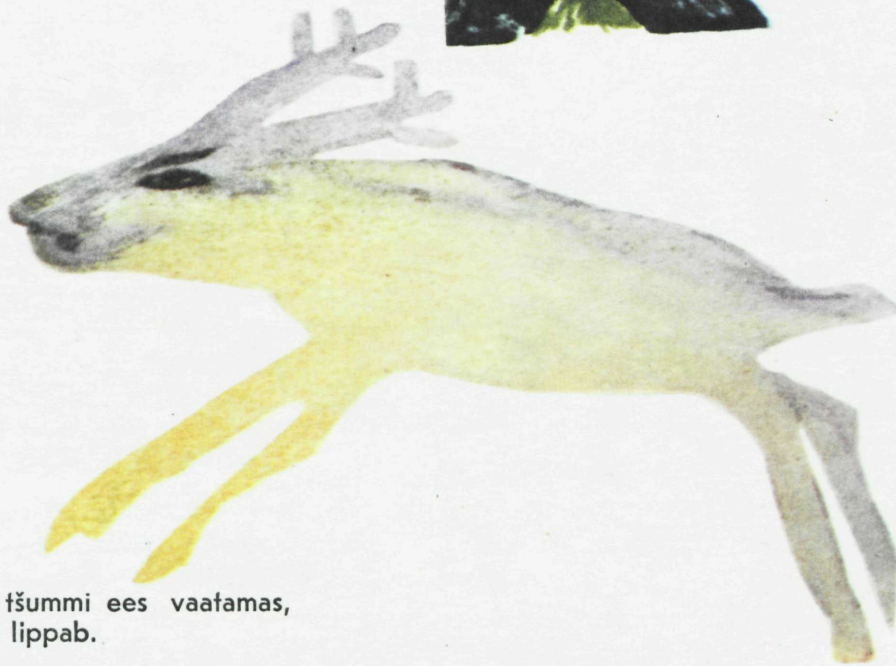

● Selle pildi allkirjaks on «Punast värvi inimene püüdis kinni ruuge rebase».

● Ka selle väikese saare laste suurimateks sõpradeks on koerad.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA! TEEME LAHTI POSTIPAUNA! TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

● Siia on joonistatud laps oma kodu — tšummi ees vaatamas, kuidas põhjapõder mööda lumelagendikke lippab.

● Põdrad tulid tšumme uudistama. Vaadake, kui hoolega nad püstkoda ja selle katusest tõusvat suitsu uurivad!

TEEME LAHTI POSTIPAUNA! TEEME LAHTI POSTIPAUNA! TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

KUNKSMOOR

AINO PERVIK

Keset tuulist merd oli ühes kohas pisike saar. Ümber saare seisid igas kandis teravad kivid ja veealused salakarid. Nende vahel pahises ja vahutas vesi. Saarel kasvasid kõverad ja haralised männid. Männikualune oli täis mustikavarsi, lagedatel kohtadel kasvasid aga teravate okstega kibuvitsapõõsad.

Saare randa kivide vahele tegid merelinnud oma pesad. Peale lindude elas saarel veel ainult Kunksmoor.

Kunksmoor oli pikk luine vanaeit, kelle juuksed olid alati sagris ja kasimata nagu harakapeesa. Kunksmoor oli siin eluaeg elanud. Ta sõi kibuvitsamarju ja mustikaid. Kui tuju tuli, siis püüdis mõne kalakese ka. Vahel sügiseti maitstes ta mõnd ilusamat seentki, mis metsa all silma hakkas.

Keset saart kasvas sitke juure peal üks õige pikkade kõverate okstega mänd. Selle männi oksate vahele oli kinnitatud Kunksmoori maja. Ja et tuuled seda

elamist meretele ei pühiks, olid kolme majanurga külge seotud suured kivimürakad. Neljanda nurga küljes oli veel tohutu vanaaegne imelikkude ilustustega ankur.

Hirmsad sügistormid tõstsid kõigest hoolimata ikka vahel maja kõrgele õhku, aga kivid ning ankur hoidsid teda paigal, nii et ta pärast jälle kenasti oma koha peale tagasi vajus. Maja räästalused olid alati täis maarohekimpusid, seeni, käsnaid ja samblatuuste, mis olid sinna kiuva pandud. Sedaviisi paistis maja seal männiokste kaisus suure sasise linnupesa moodi. Seest oli ta aga kabe ja kena. Akende ees rippusid sinise mere värvi kardinaid. Põrandat kattis pehme valge vaip nagu kobrutav merevaht. Riiulid ja kapid olid täis igasuguseid imelikke asju, mida merelained pärast tormi randa olid uhtunud. Muist neist asjadest olid pärit hukkunud laevadelt, muist sügavalt pimedast merepõhjast.

Kõige mõnusam asi Kunksmoori majas oli aga suur laia suuga kolle, kus külma ilmaga hõõgusid männikäbisööed. Siin keetis Kunksmoor punasest vasest katla sees oma nõiarohtusid. Sest see Kunksmoor oli tegelikult nõid. Oma nõiarohtude ja kunstidega oskas ta arstida igasuguseid haigusi ja tõbesid. Ta oskas neid kaela ka saata. Taimi oma rohtude pruulimiseks käis Kunksmoor korjamas suurelt maalt, metsadest ja aasadelt, soodest ja rabadest. Üle mere sõitis ta suure kollase õhupalliga, mis kõrgel taeva all lennates oli väga täis-kuu moodi. Parema meelega rändas Kunksmoor pimedatel öödel, kui päris kuud taevas ei olnud, sest siis ei pannud teda keegi tähele. Ei ole hea, kui nõiamoorid liiga silma torkavad, arvas Kunksmoor. Sellest on tulnud alati ainult koledat pahan-dust. Ühel kottipimedal ööl oli Kunksmoor jälle teel. Ta kotid olid täis nopitud igasuguseid samblikke ja kasvusid, pungi ja juurikaid, nii et moor oli koti all lookas kui kreeka e. Merel oli tõusnud torm. Vihma kallas nagu toobrist ja Kunksmoor sai kiiresti läbimärjaks. Tuul oli nii tugev, et puhus

Kunksmoori sirgeks, kui ta oma taimeseljatäiega kaldale jõudis. Moorile see meeldis. Ta hakkas mõnusasti naeru kihistama. Tuuled passisid talle hästi. Kui ta tormiga väljas oli, tõusis ta tuju ikka nii, et võttis laulu lahti. Kunksmooril oli kile ja kähisev hääl, see-eest oli see hääl aga hästi vali, ja moor armastas väga lorilaule.

Nii see Kunksmoor hakkas siis tuulega koos ümisema. Ümin muudkui paisus ja paisus ja varsti huilgas moor kõigest kõrist rumalaid laule laulda. Kalpsas veel kivide vahel tantsugi juurde. Toredas tujus puhus ta oma õhupalli täis. Tuul tahtis mitu korda selle tal käest ära rebida ja mäsavasse pimedusse kanda, kuid Kunksmoor lõi küüned ja hambad palli sisse ja tõusis peagi koos oma kottidega õhku.

Oli seal mere kohal alles möll! Taevast sadas vett ja meri pildus laineid üles kuni Kunksmoorini välja. Tuul pillutas pallikest sinna-tänna ja Kunksmoor oli mitmel korral juba vahustesse voo-gudesse pudenemas. Ta hoidis aga käte ning jalgadega kõvasti pallist kinni ja ajas ise veel laulujoru, nii kangesti meeldis talle see pöörane õhusõit.

[Järgneb.]

Illustreerinud EDGAR VALTER

IRA LEMBER

KEPPHOBUL

KAPPADI-KAPP,
KAPPADI-KAPP!
MINU HOBUNE
TRAAVIB NII!
KAPPADI-KAPP,
KAPPADI-KAPP!
EI MIND HOBUNE
KRAAVI VII!

KAPPAME TOAS,
KAPPAME HOOVIS,
HOBUNE SÖIDAB,
KUHU VAID SOOVIN.
MINU HOBU
ON KIIREMAST KIIREM,
ÜMBER MAAILMA
TEEME ME TIIRE!

KAPPADI-KAPP,
KAPPADI-KAPP!
TULE KOOS MEIEGA
KAPPAMA,
KAPPADI-KAPP,
KAPPADI-KAPP!
TULE, SIND VÖTAN
SAPPA MA!

Homnikul, koos päikesetõusuga, pühivad linnud une silmist. Mõned sulelised virguvad tunnikese varem, teised hiljem. Kevadel hakkavad laululinnud kohe pärast ärkamist vidistama.

On alles pime, kui juba taeva all kostab «drii-drii-drii». See on lõõritav löoke. On alles hämarik, kui kuuseladvas kostab «tsiitsiisi». Nii tutvustab ennast talvike. Ja kui idataevas lööb õhetama, kuulduv valju kädinat: «ksäd-ksäd-ksäd».

See on rästas. Aga siis kostab kohe «ku-ku, ku-ku». See on meie vana tuffav kägu.

Ärkavad tihased. Musttihasel on hele «vide-vide-vi-de», tutt-tihasel kurisev «tsitsi-ürrr» ja sabati-hasel kare «tserrt» ja vaikne «tsii-sii». Tihased äratavad lehelinnu, kes kohe alustab: «sip-sip-sirrr». Kui päike üle silmapiiri kerkib, kää-sub vint: «kvääts-kvääts». Tõuseb vint len-du, siis hüüab: «gägä». Suleliste hulgas on hästi magus uni varblasel ja kärbsenäpil.

Varblane rõomustab «šilp-šilp» ja kärbsenäpp kutsub kaasat «tšri-pst» alles siis, kui õhus sumi-sevad juba putukad.

ÄRKALAVAD

Joonistanud VALLI HURT

KÄRBSENÄPP

VARBLANE

VINT

LEHELIND

TIHANE

MANIVALD KESAMAA

KUULAB KÕRV JA VAATAB SILM

IGAL LAPSEL OMA NIMI,
NIMI LOOMAL, PÖÖSAL, KIVIL,
IGAL LILLEL, IGAL PUUL,
IGAL LINNUL-LAULUSUUL.

TAMMEL POLE LEPALEHTI,
LEPAL POLE TAMMELEHTI.
TAMMELEHT ON KÄÄNULINE,
PAJUL PIKK JA VÄÄNULINE.
KOLLANE ON KULLERKUPP,
PUNANE EHK TULBINUPP.

IGAL LINNUL OMA NÄGU,
PÄÄSULIND EI OLE KÄGU.
LINNA TAHA KESET KESA
LÕO TEEB MAHA OMA PESA.
PÄÄSU PESA RÄÄSTA ALL,
SEAL ON LAULDA MÖNUS TAL.

KUULAB KÕRV JA VAATAB SILM,
LAIEMAKS SAAB SUVEILM,
LIBLIKATE KIREV ILM,
LINNUKESTE SIRE ILM,
KOGU ILM,
LAPSE ILM.

HARRI JÖGISALU

KUKULIND JA KÄGU

«Kuk-kukku! Kuk-kukku!»

Sel kevadel tuli meie metsa naljakas kägu: ei hüüdnud mitte «kukku, kukku» nagu käod ikka, vaid «kuk-kukku, kuk-kukku», vahel koguni «kuk-kuk-kukku».

Jäime alati kuulatama, kui see kägu kukkus. Hommikul oli ta väga varane ja hilja õhtulgi kõlas «kuk-kukku» veel kaua.

Ka näha saime teda mitmel korral, kui üle kopli lendas — kurjasti käratsevate lindude parv sabas. Küllap tal oli paarilinegi kusagil läheduses: väikesi värbe petmas, nende pesi piilumas.

Sel ajal kui isalind kuk-kukkus ja kadastike ning lepiku linnud ärevile ajas, enda järele meelitas, pistis ema kellelegi muna pessa.

Külas polnud kedagi, kes käo omapärast laulu poleks tähele pannud.

«Missugune kentsakas kägu — kukutab!» imestasid ühed.

«Ta ju lausa kokutab!» löid teised käsi kokku.

Karjane tuli loomadega. Krapid ja kellad kõikusid veiste kaelas, aga käo kukkumine käis neist üle; põldudel töötasid masinad, kuid «kuk-kukku» oli sinnagi kuulda.

Lapsed jätsid tiritamme kasvatamise ja teised mängud, hakkasid

HEINO VÄLI

KAVAL NÖGES JA LIHTSAMEELNE LILLELAPS

Eks kevad ole tärkamise aeg, ja juhtuski siis nõnda, et peenral ajasid idulehed mullast kõrvuti välja astritütär ning nõgesepoeg. Rutaka uudishimuga sirutasid nad ninakesed päikese poole ja püüdsid lausa feinetise võidu pikemaks kasvada. Ja miks mitte kasvada, kui muld oli kohe ning rammus, päikest palju, aga kui janu kiusama kippus, käis vana aednik peenra kastekannuga heldelt üle. Ei olnud astritütär ainus aster ega nõgesepoeg ainuke nõgesepoeg peenra peal. Juba varsti pol-

nud peenral musta mullalapikestki näha. Ja kui siis vana aednik kord jälle kastekannuga tuli, jäi ta pead vangutades peenra juurde seisma.

«Mh — igal kevadel ikka üks ja sama!» ütles aednik endale ja pani kastekannu käest. «Siblid küll sorditud seemne mulda, aga juba varsti on külv nõgest ning maltsa täis. — Ega midagi, tuleb umbrohi välja kiskuda.» Seda hakkaski ta kohe tegema. «Kullakene,» ütles nõgesepoeg astritütarele, «ole hea naaber ja varja mind oma lehtedega.»

«Ära seda tee, astrilapsuke!» laitis vana elutark seemneporgand nõgese jutu vahele. «Ei ole ma veel näinud, et lill nõgese seltsis lilleks kasvab.»

«Pea suu kinni, vanamutt, mida sina ka mõistad!» hüüdis nõgesepoeg porgandimammile ja pugus astritütarele kaenlasse. «Vaata, kui tilluke ma olen. Jaksan mina siis sinule häda teha?!»

«Tilluke oled sa tõestil!» naeris astrilaps. «Ning ega seegi vale ole, et porgandimuti ei mõista midagi.» Ta peitis nõgesepoja

käole vastu hõikama. Kukkusid niikaua, kuni lind sai pahaseks, veel rohkem kokutama hakkas ja lähedale lepa otsa lendas.

«Ei tohi narrida. Pole ilus, kui kellegi viga naerdakse!» jätsid lapsed käo osafamise järele. Tulid küsima, mis linnul peaks häda olema, et kokutab.

Ei osatud muud midagi ütelda, kui et pole niisugust kägu varem kuulnud.

«Ehk on tal odraokas kurku läinud!» päris üks väikemees vanaemalt.

«Mine ikka, oder alles loomata, kust ta selle okka võttis!» ajas vanaema vastu.

«Viimati on möödunud aastast saadik!» jäi põngerman oma juurde.

«Selle peale küll poleks tulnud,» mõtles memm endamisi.

Vanarahva odraokka-loo, et suvel läheb käole odraokas kurku ja siis ta enam ei kuku, oli vanaema ise lastele jutustanud. Kuidas nüüd öelda, et seda juttu ei maksa tõsiselt võtta.

«Vahest on nii noor, et ei oska veel vana käo moodi õigesti kukkuda!» katsus ta seda käolugu seletada.

«Kuidas teised käod kõik oskavad!» Väikemeestel oli muidugi õigus. Aga see oli ikkagi tore, et kägu kokutas. Temast sai meie küla kägu.

Kuidas inimesed muidu oleksid teadnud, et kägu, see ringihulkuja, kes pesa ei punu, aina kukub ja naeru kihistab, oma pojad teiste lindude kasvatada jätab, terve suve siinsamas metsatukas, küla taga koplis mööda saadab.

Kas meil muidu oleks oma kägu olnudki?

Ühel päeval, kui kägu jälle üsna lähedal kuk-kukkus, tuli agro-

vastutulelikult oma lehtede varju ja peffiski ära vana aedniku.

«Rumal astrilaps!» ohkas seemneporgand. «Ei sellest head tule.»

Kuid astrilaps ainult naeris ja sirgus pisitasa pikemaks.

Aga ühel päikeselisel päeval oli astritütrel naeruhimu äkki kadunud.

«Kuule, nõges,» ütles astrilaps. «Sinu juured joovad minu juurte eest vee ära.»

«Kena küll!» hakkas nüüd nõges omakorda naerma. «Mulle hoopis tundub, et asi on just vastupidi!»

Nõnda kasvasid nad edasi.

«Kuule, nõges,» kurtis astrilaps. «Sinu lehed varjavad minu lehtede eest päikesel!»

«Kõnni minema, kui sul kitsas on!» naeris nõges.

Aga eks me tea — ei olnud astrilapsel kuhugi kõndida.

«Kuule, nõges!» ahastas astrilaps. «Sa oled lai ning kõrge kui põõsas, aga mina alles missugune maimuke! Luba mu juurtele tilgakegi vett, lehtedele killukegi päikest!»

«Ole ainult lahke ja võta kui palju kulub!» naeris nõges müri-

noom põllult. Lapsed tundsid teda hästi, sest sellel mehel oli neile ikka mõni lugu rääkida või võttis ta neid autoga sõitma. Seekord läks jutt käo peale.

«Kuulete, onu, kuidas kägu kukub? Ikka «kuk-kukku, kuk-kukku!» On tal midagi viga?» Poisid-tüdrukud vaatasid agronoomile küsivalt alt üles.

«Aga, lapsed, see on ju kukulind.»

«Kes?» imestasid lapsed.

«Kukulind muidugi! Kuulete!» Onu Jaan, agronoom, vaatas vilksti oma noortele sõpradele otsa, susistas «tsss!» ja tõstis näpu püsti selle märgiks, et kõik vaikselt kuulaksid.

«Kuk-kukku, kuk-kukku!» kostis kusmaale.

«Ja-jah. Kindel kohe, et on kukulind!» kinnitas ta, tegi hästi tõsise näo ja jättis hüvasti.

Lastevägi sibas otseteed koju. Vanaema juhtus õues olema. Temale see uudis toodigi.

«Vanaema, see ei ole üldse kägu, kes niimoodi kuk-kukutab! Meie teame, mis lind see on!»

«Tohoh ime, kes ta siis on?» tegi vanaema suured silmad.

«Kukulind hoopis!» vastasid väikesed linnuteadjad kooris.

«Ah niimoodi. Kes teile seda ütles!»

«Onu Jaan, agronoom. Tema tunneb kõiki linde!»

«Seda võib arvata, et tunneb,» oli vanaema nõus. «Aga nüüd kuulake, mis mina teile räägin:

kukulind ja kägu
on päris ühte nägu.»

Ja lisas: «Seda ütelge onu Jaanile ka, kui teda jälle näete!»

nal. Ta sirutas juured sügavamale mulda ja laotas lehed veelgi laiemale.

Siis tuli aednik. Kõrge nõges paistis talle juba kaugelt silma. «Kuidas siia nii suur nõges on kasvanud?!» imestas ta üliväga. Muidugi kiskus ta nõgese peenrast välja. Nääpsukest astrilast ta nõgese külje all ei märganud ja nõnda sattusid mõlemad kasvukaaslased umbrohuhunnikusse. Ainult et nõges juhtunu üle ei kurvastanudki: lehtede kaenas küpsesid tal juba täis kasvatatud seemnekobarad.

Illustreerinud IIVI SAMPU

TULE MINUGA MÄNGIMA!

Bulgaarias on Rodope mäed. Mäenõlvu katavad rohelised metsad ja rohelised aasad. Metsaveerel on puuraidurite majad, aasaveerel lambakarjuste ja tubakakasvatavate majad. Metsades ja aasadel on pruuni samblakasukaga kivilahmakaid ning kõrgele ulatuvaid halle sakilisi kaljunukke. Mõne kivilahmaka alt niriseb välja jääkülma allikas. Mõne kaljunuki tagant vuliseb mäetipult alla lai oja. Suvel on Rodope mägede kohal selge taevast ja soe päike. Siis on aasal kõik kohad täis kollaseid lilli.

Ühel niisugusel päeval läks puuraiduri poeg Pavel mänguseltsilist otsima. Ta jooksis läbi hämara kuusetuka ja ümber halli kivilahmaka. Siis hüppas üle allikanire, ronis künkast üles ja oligi aasal. Seal seisis onu Marko lambakarjaga. Ümbruskonna inimesed tunnevad kõik üksteist ning Pavel tundis onu Markot ja onu Marko tundis Pavelit.

Samal päeval läks ka lamburi tütar Pavlina mänguseltsilist otsima. Ta jooksis üle ojasilla, pugus aialattide alt läbi ja möödus lambakarjast. Vana lambur Marko liigutas oma pikki halle vuntse ja hõikas: «Pavlina, vaata sinna!» Ta näitas käega Paveli poole.

See oli niisugune mäng, et tüdruk tegi näo, nagu ta poissi ei märkaks. Ta vaatas hoopis jalgrajale, mis lookles mäe külge pidi alla. Jalgrajal sammusid punastes pearätikutes naised. Neil olid kõplad õlal. Pavlina kutsus: «Tädid, tulge minuga mängima!» Naised olid kaugel ega kuulnud kutset. Aga vastus tuli Paveli häälega: «Ei ole aega, tubakapõld tahab harimist.»

Kaugelt kostis tumedat mürinat. Mägedes on maagikaevandused ja seal lõhatakse kaljusid. Pavlina pani pihud ümber suu ja hõikas mürina poole: «Mäemehed, tulge minuga mängima!» Paveli häälega kostis vastus: «Ei ole aega, peame metallimaaki kaevandama!»

Õielt õiele lendas mesilane. Pavlina kutsus: «Tule minuga mängima!» Mesilane vastas Paveli häälega: «Ei ole aega, pean tarusse mett korjama.»

Pavlina mossitas: «Kellelgi ei ole aega minuga mängida ega lilli korjata.» Pavel võttis Pavlina käest kinni ja ütles: «Minul on aega, mina tulen sinuga mängima ja lilli korjama.» Ja nii mängiti igal suvepäeval mägiaasal, seal, kus sööb onu Marko lambakari ja kus ühel pool küngast puuraiduri majas elab Pavel ning teisel pool küngast lamburi majas elab Pavlina. Neid mõlemaid näed pildil.

EINO TALI

FINIS

START

MOTOKROSS

Lõika välja motokrossist osavõtjad ja pool-
ümarad alused. Et võidusõitjad paremini alus-
tel seisaksid, tee mootorratastele ja alustele
sisselõiked [vt. pilti A].

VÄIKE ONNI- LUGU

pioneeritantsu «Rits-rats-rundipumm» tantsida, kolmandal korral aga teeb klassi pimedaks ja näitab seinal värvilisi pilte — diapositiive.

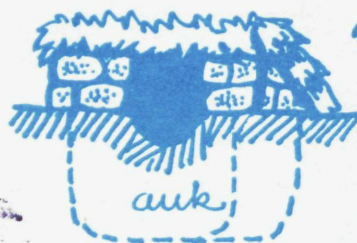
Nojah, kui Pärt nüüd neid metsavahti raiunud põõsaid-puid nägi, kutsus ta Algelöpe lapsed sinna ja käskis kõigil paraja kase või paju või haava otsida. Aga kui otsitud, siis puukesed pisikesele lagendikule lohistada, kus Pärt

ütles Pärt. «Olgu siis ka üks oktoobrilapse ülesanne sinna juurde. Uurige välja, milleks omatehtud onni kõlbab kasutada!»

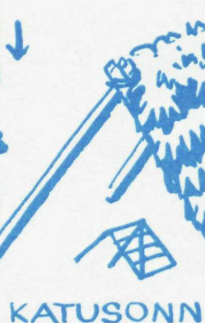
Mina sattusin Algelöpele viis päeva pärast onniehitamist. Algelöpe lastel oli juba palju välja uuritud.

«Onnist on hea piiluda, kuidas vint poegi toidab,» ütles Pelle, suur linnusõber.

KOOBASONN

MÄTASONN

KATUSONN

KOONUS-
ONN

See lugu sai alguse sellest, et Algelöpe metsavaht tegi Algelöpe koolimaja taga harvendusraiet. Ja muidugi ka sellest, et Pärt juhtus Algelöpe Algekooli lastele parajasti külla tulema. Pärt on naaberkooli poiss. Temal on kohe niisugune pioneeriülesanne — Algelöpe lastel külas käia. Ükskord õpetab, kuidas rivisse võtta, teine kord, kuidas

ise need latvupidi kokku sidus ja suure poisi suure jõuga tüved otsapidi maasse surus.

Mis sellest tööst lõpuks välja tuli, on vist juba selge. Onn muidugi. Ühe uksega, millele kahar kadakas ette käis. Kahe aknaga, millel kasetoht luukideks. Ja säärase kena munaja katusega, nagu on Tõravere tähetornil.

«Oma metsamaja teil nüüd on,»

«Onnis on tore muinasjuttu lugeda,» kinnitas Kalle, suur raamatusõber.

«Ja kodu mängida.»

«Ja sünnipäeva pidada.»

«Ja vihma eest varju minna.»

«Ja niisama, kõik koos, istuda.»

Minu meelest peaks Pärt rahule jääma. Või kuidas teie arvate?

Algelöpel

JÜRI RANT

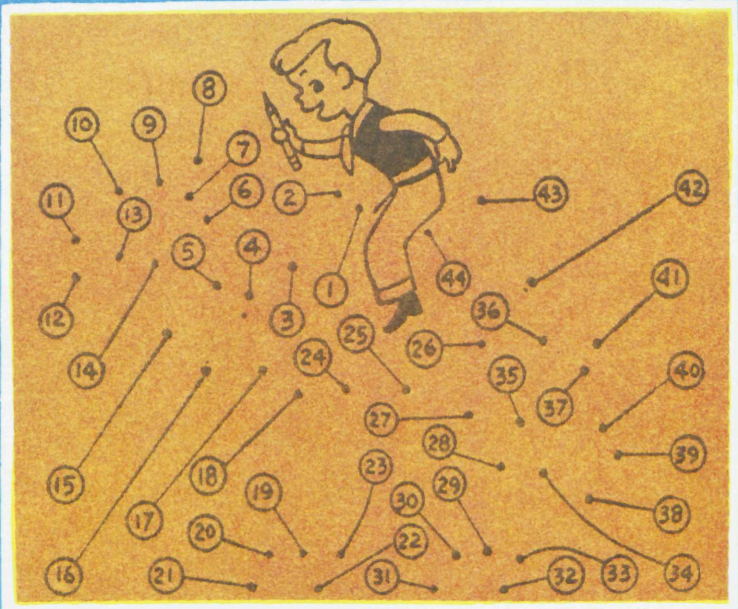
PAUL-EERIK RUMMO

TÄNAV TÄNAV

SÄRAV PÄIKE SÄRAB
KÄRAV TÄNAV KÄRAB
SIIN ON AED JA VÄRAV
ORAV KÄBI JÄRAV
SÄRAV PÄIKE SÄRAB
JÄRAV ORAV JÄRAB
SÄRAV PÄIKE SÄRAHTAB
AIAVÄRAV VÄRAHTAB
AIAVÄRAV VÄRAB
JÄRAV ORAV JÄRAB
PÄIKE MUUDKUI SÄRAB
KÄRAV TÄNAV KÄRAB
SEE ON KÄRAV TÄNAV
SEE ON SÄRAV PÄIKE
SEE ON VÄRAV VÄRAV
SEE ON ORAV ORAV
SÄRAV MUUDKUI SÄRAB
ORAV MUUDKUI ORAB
TÄNAV LÄHEB MÖÖDA
TERETAB JA TÄNAB
TÄNAN TÄNAN VÄGA
VÄGA TÄNAV TÄNAV

Mängib kaks või kolm last. Mootorratturid asetatakse stardijoonele. Lapsed heidavad kordamööda täringut ja vastavalt punktide arvule sõidutavad oma võistlejat krossiraja ristkülikutel edasi. Kes esimesena finišisse jõuab, on võitja.

KELLE SELJAS PETRIK RATSUTAB!

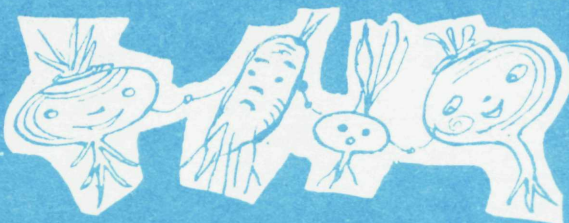
KUI SA KÕIK PUNKTID JÄRGMÕÖDA ÜHENDAD, SAAD SEDA TEADA.

MÕISTATUSI PEENRAMAALT

**PRUUNJA PALGEGA PAKS MEES,
JUUKSED VÄLJAS, KÕHT MAA SEES,
KUS MEIL JALAD, TEMAL NABA,
NABA KÜLJES SADA SABA!**

*

**PUNASED POISIKLUTID SIRGELT REAS,
ROHELISED LOKID PÜSTI PEAS!**

MISSUGUNE KALAMEES PÜÜAB KÕIGE ROHKEM KALU!

PILTRISTSÕNA

**ÕIGE LAHENDUSE PUHUL SAAD PÕIKRIDADES KAKS
EESTI RAHVAJUTTODES HÄSTI TUNTUD TEGELAST.**

ELKNÕ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 6 — 1972, XIII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse address: Tallinn 200 101, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Koikas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann, Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Huri, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Laduda antud 3. IV 1972. Trükkkida antud 22. VI 1972. Trükkia arv 70 000. Paber 90 x 608. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 288. MB-12161. Tellimise nr. 978. EKP Keskkomitee Kirjastuse Trükkkoda, Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ENE PIKA joonistus «Maasikad».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Союза Пионерской организации Эстонской ССР «Тягелек» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллин-200 007, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин-200 101, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 978. Тираж 70 000.

KONTROLLKÕEL

Selle pildi tegin ma juuni algul hiireviu pesapuul Vääna jaama lähedal. Munakoore tagant vaatab välja vastkoorunud poeg. See oli juba vana hiireviude pesapaik, mida võis järelada kogukast oksakuhilast. Lähedal oli veel kaks samale hiireviupaarile kuuluvat pesa. Neid oli kasutatud eelmistel aastatel. Vanalinnud olid väga julged, tiirlesid puu kohal ja karjusid.

Kui ma pesa 13. juulil uuesti külastasin, oli seal punakaspruunis sulestikus kull, kes väljendas oma pahameelt tiibade vehkimise ja viiksumisega. Noor hiireviu püüdis mind noka ja küüntega tabada.

Sedakorda hoidsin vanalinnud eemale.

JAANUS REMME